

تأثیرات حب دنیا بر رفتار فردی از دیدگاه نهج البلاغه

راضیه زمانیان^۱

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد رشته علوم قرآن و حدیث دانشگاه پیام نور قم

چکیده

حب دنیا به معنای دنیا دوستی و دنیا پرستی است که امروزه یکی از مهم ترین گرفتاری های بشر می باشد. حب دنیا صفتی رایج در زبان سالکان و عارفان است و از دیدگاه آنها، بزرگترین عامل دوری از یاد خدا است. انسان به دلیل آنکه ولیده همین عالم و اصل نشئه او از دنیاست، نسبت به آن علاقه مند است؛ و این برگرفته از فطرت بشر است که گریزی از آن نیست؛ اگر محبت انسان به دنیا جنبه افراط در پیش بگیرد نه تنها انسان را از صراط مستقیم منحرف می کند، بلکه باعث به هلاکت افتادن انسان در دنیا و آخرت می شود. بنابراین ضروری است که درباره حب دنیا پژوهش انجام گیرد، لذا هدف نوشتار حاضر که بر اساس روش توصیفی - تحلیلی نگارش یافته بررسی حب دنیا از منظر نهج البلاغه است که از جمله دستاوردهای این پژوهش می توان به برخی از عوامل حب دنیا از قبیل: لذت طلبی و فراموشی یاد خدا و برخی از اثرات دنیا دوستی از قبیل: غفلت از آخرت، منشأ گناهان و فتنه ها، محرومیت از رحمت الهی و لقای حق و ... در منظر نهج البلاغه اشاره نمود.

واژه های کلیدی: حب، دنیا، نهج البلاغه.